

Dicsérd lelkem Istenedet

szöveg: Kolozsvár, 1690

dallam: Wittenberg, 1544

akkordok: koralkonyv.hu

1. Di - csérd lel - kem Is - te - ne - det, Ki úgy sze - re - tett té - ge - det,
Hogy szent Fi - a kint szenvedett, É - ret - ted meg fe - szít - te - tett.

2. Keresztfán bűnödért hala, Ő szent vérével áldoza, Halál töriből oldoza, Pokoltól megszabadíta.

3. Mert az Isten őtet tevő, Ki bűnt nem tud vala, bűnné, Hogy mi lennénk őáltala Az Istennek igazsága.

4. Nem vala néki formája, Sem szép ékes ábrázatja; Testét vereségnek adta, Gyalázattól el nem vonta.

5. Emberek között nem kedves, Megvettetett és beteges, Sok kínokkal rettenetes, Szörnyű fájdalmakkal teljes.

6. Oly lett, mint ki előtt magát, Ember elrejtí orcáját, Mert semminek ítéltetett, Csúfbeszéddel illetetett.

7. Mind azt gondolták: jóllehet Hogy Istentől megveretett, De a mi betegséginket, Ő viselte sérelminket.

8. Midőn megostoroztatott, Sebeivel meggyógyított, A mi sok álnokságinkért, Megrontatott bűneinkért.

9. Mi, mint juhok, elszéledtünk, A bűn útján eltévedtünk: Büntetését bűneinknek, Szenvedte nagy vétkeinknek.

10. Noha ő nem cselekedett Semminemű hitlenséget, Álnokság szájában nem volt, Bűn benne nem találtatott:

11. Mint a bárány, olyanná lett, Mely mézárszékre vitetett, S mint juh őtet nyírók előtt: Megnémult, szája veszteglett;

12. Érettünk káromoltatott, És méreggel itattatott, Szörnyen megostoroztatott, Ruhája sorsra osztatott.

13. És verejtékezett vérrel, Koronáztatott tövissel, Által veretett dárdával, Így kiált fel nagy felszóval:

14. Én Istenem, én Istenem! Miért hogy elhagyál engem? Kezedbe ajánlom lelkem, Immár letéshem életem.

15. A mennyei magas égben Istennek dicsőség légyen, Ki szent Fiát küldé értünk, Hogy Megváltónk lenne nekünk.